Ч. 151 (13.099). Львів, вівторок 12. липня 1932. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей. Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Ремонт похилої будівлі.

Невдача німецького домагання скреслити з версайського договору засадничі політичні статті. Висліди порозуміння.

Львів, 9. липня 1932.

Читач щоденних телеграфічних звісток із Льозанни міг зауважити цікаве явище: що у звідомленнях з тієї — здавалось би — наскрізь економічної конференції, присвяченій найбільш складному післявоєнному фінансово-економічному питанню грошевих зобовязань побідженних супроти побідників, — найменше казалося про наради фінансістів і економістів, лише мимоходом згадувалось про цифри, а зате кожний вислів, кожний дотеп, міністрів закордонних справ і чільних політиків бував скрупулятно записуваний і на всі боки коментований. Можна було теж легко зауважити дивну нервовість польської преси, яка далеко не виявляла радости з приводу можливости французько-німецького порозуміння у справі, яка є найбільшою турботою післявоєнного світа.

Джерелом тих явищ була свідомість чи в декого може підсвідомість, що у Льозанні річ не йшла про устійнення трохи меншої чи трохи більшої суми грошей, які мають німці дальше платити, — що не йшло навіть про повне скреслення репарацій без усякої „престіжової“ сатисфакції для Франції у формі мінімальної — з огляду попередніх астрономічних цифер версайського договору і плянів Доза і Юнґа — суми „скромних“ 3-ох міліярдів марок. Коротко, всі знали й відчували, що у Льозанні йшла річ ні про що інше, а про підстави версайського мирового договору, про нове поважне захитання ними, про ревізію засадничих тез, на яких той договір спирається.

Цим разом вимоги політичного характеру висунули німці. Кажемо „цим разом“, бо досі практикували це з правила французи, просто шантажуючи своїх противників їх безвихідною фінансовою ситуацією та узалежнюючи свою фінанс. поміч чи уступки від чужих уступок політ. натури. Найяскравіше проявилось це нпр. у відношенні до Австрії (справа тав. аншлюсу) та в епосі великого Штреземана й його малого наслідника Курціюса. Від часів Брінінґа ситуація змінилася настільки, що Франції стало ясно, що від Німеччини силою все одно вже нічого видерти не можна. Наслідник Брінінґа фон Папен ужив супроти Франції її власну тактику: жадав політичних концесій за ціну „почесної“ ліквідації справи відшкодувань, погрожуючи, що в противному разі вона буде переведена „не почесно“, самочинно, з великою шкодою для престіжу Франції та міжнародного спокою. Конкретно німці зажадали скреслити вступ до 8. частини версайського договору, в якому стверджено **єдину** вину й відповідальність Німеччини за вибух останньої світової війни і саме на цій підставі наложено на Німеччину, як на морального винуватця, кару у формі військового роззброєння та великанських контрибуцій, обхоплених словом „репарації“. Тому теж німці висунули одночасно вимогу зрівнання їх у правах зброєння. В заміну — запропонували неофіціяльно політично-військовий союз із Францією чи спільний союз із Францією, Англією і Італією. Французи, не торкаючись цих ширших союзницьких комбінацій, відразу забули власну поведінку недавнього минулого і рішуче спротивилися вязати фінансов. справи з політичними. Офіціяльна франц. агенція Гаваса розголосила заяву Еріота, складену серед суботнишніх льозанських розмов: „Підпишу тільки такі умови, в яких не буде ніякої постанови, ані посередньої ані безпосередньої, що брала би під увагу політичні вимоги Німеччини“. А щоб спаралізувати німецьку енергію, висунув Еріо з свого боку політичні контрпропозиції: „політичне перемиря“ із взаємним зобовязанням „не нарушувати політичну рівновагу без запиту про опінію інших держав“.

Після довгих і драматичних перипетій скінчилося на компромісі, який можна спреципізувати так: 1) у загальниковому водзистому вступі до умови нема ніяких поважних і засадничих політичних змін, ніякої згадки про версайський договір; 2) остаточно скреслено репарації, замісць яких німці видадуть бони на 3 міліярди марок, які стануть викупляти в три роки після ратифікації умови та які замортизують по 37 роках...

Усі ніби то вдоволені: французи, що не дали німцям політичних уступок; німці, що повалили плян Юнґа і викупилися з того інтересу справді невеличкою для них сумою; англійці — що їх посередництво таки переборolo впертість обох сторін. Вправді вістки з Берліна кажуть про невдоволення тамошніх націоналістів, але невідомо, чи це невдоволення не скінчиться лише на передвиборчому крику.

Таким робом маємо кінець одного й початок нового періоду у франко-німецьких взаєминах. У Льозанні не вдалося ще змінити версайської **системи,** не вдалося **формально** скреслити засадничі постанови версайського мирового договору. Всеж таки на ділі вимазано з нього одну з найважніших речей — великанські грошеві контрибуції. Питання явної ревізії версайського договору остає надалі отвертим. Вона йтиме дальше постепенно, етапами. Ревізія того нещасного мирового договору залишається надалі „найближчим великим завданням Европи“ — так, як це 13 літ предсказав уже великий англійський економіст Кайнес. „Ріжниця поміж негайною ревізією мирового договору — писав він тоді — та постепенною зміною його під примусом обставин є подібна до ріжниці поміж солідною новою будовою і щоденним ремонтом старої похилої будівлі“. Французька прилюдна опінія ще видно не привикла до думок про необхідність звалити до основ стару будову і тому французькі державні діячі воліють щороку переводити ремонт. Але з цим ще більше клопоту і воно ще більше коштує.

Національність і її роля у церкві.

Промова о. д-ра Мирона Горникевича, пароха церкви св. Варвари у Відні на VIII. Конґресі Національностей у Відні.

Із цієї обширної промови передаємо, на жаль, тільки важніші місця. — РЕДАКЦІЯ.

У заголовку цієї теми нема протиставлення і не слід думати, що істнує суперечність між церквою і національними домаганнями. Із понаднаціонального, всесвітнього, загальнонародного характеру Христової Церкви випливає безумовна, ненарушна вірність для своєї національности. Хто забуває за свою національність і нарушує її, той до деякої міри грішить проти маєстату Бога. Істнує подвійний моральний обовязок накладений Богом: супроти власного народу та інших.

„Само становище Апостольської Столиці, що признає народні своєрідні риси в організації поодиноких католицьких церков є найкращим доказом, що католицька церква признає національність і навіть домагається, щоби звязувати національні ознаки з обрядом там, де національні меншини мусять змагатись за збереження своєї національности серед чужої національної більшости. Прикладом цього є признання Апостольською Столицею народнього обряду хорватам у Дальматії, греко-католикам у Мадярщині, піддержання домагань православних росіян-еміґрантів, що хотіли би зберігти народні ознаки свого обряду і факт, що в рямах понадиаціональної католицької церкви істнує зєднана від віків українська унїятська церква.

Тут хоче відповісти на питання як ставиться унїятська церква до народніх потреб своїх вірних і як впливає на їх відношення до інших народів.

„Провидіння вибрало місце українському народові на межі між Сходом і Заходом. Західно-східні впливи перехрещуються на його землях як в огнищі. Не позбувшися своїх східних питоменностей, український нарід зумів у собі гармонійно розвинути елементи західньої культури. З усіх земель, по яких пройшов вплив византійської культури, тільки одна Україна зуміла досягти сполуки цих двох світів і створити із них власну національну культуру. Греко-католицька церква це найвиразніший зразок цієї синтетичної гармонії“.

Після цього промовець дає огляд історичного розвитку греко-католицької церкви у звязку з виробленням церковної та літературної мови, відтак вказує на історичну ролю церкви, якої представники віками мали у своїх руках провід у вихованні та освіті. Зокрема вказує промовець на дуже своєрідну ролю нашого духовенства, що вийшло з простолюддя і веде з ним якнайтіснішу працю, далі на ролю наших парохів у родиннім житті.

„Таким робом греко-католицька церква єднає правди католицизму та західну культуру зі східною культурою або точніше зі своєрідним змаганням славян, щоби зберігти і довести її до якнайбільшого розвитку. Україна з огляду на своє положення була і буде ще довго предметом боротьби та воєн ріжних народів. Нещастям греко-католицької церкви є те, що вона досі не могла розвиватись у самостійній національній державі. Її вірні це досі недержавний народ, що мусів завжди обороняти свої національні риси з обох боків, перед асиміляцією росіян і поляків“.

Тут промовець розясняє помилковий погляд буцім то поняття „католик“ є тотожне з поняттям національности і наводить статистичні дані з розвитку греко-католицької церкви під колишнім пануванням польських королів, за царського режиму і за австрійської влади. У XVII. і XVIII. в. було 12. міліонів униятів проти 5 міліонів римо-католиків; нині у Східній Галичині залишилось усього 4 міл. греко-католиків. Після цього переходить промовець до конкордату з 10. липня 1925, якого 18. стаття дає греко-католицьким епископам у Польщі права тільки у 3-ох галицьких діецезіях; усі інші греко-католики, що находяться у Польщі поза цими межами підлягають юрисдикції польських епископів. Крім цього грекокатолицька єрархія не має ніякого впливу на тих римо-католиків і на тих православних, що належали до греко-католицької церкви і радо вернулись би до неї, якби політичні мотиви не відмежували їх від неї.

На закінчення промовець звертає увагу на ролю греко-католицької церкви з огляду на сусідство з Радянською Україною, де уряд веде систематичну пропаганду атеїзму. Одночасно вказує на те, що представники греко-католицької церкви у своїх пастирських листах виступали проти тісного націоналізму, що забуває про Христові заповіді мирної співпраці всіх народів для спільних ідеалів людства.

—o—

За океаном.

Перша перемога українців перед світовою виставкою в Чікаго. — Українців признали у Вашингтоні на рівні з державними націями.

У філядельфійській „Америці" з 23. VI. п. р. читаємо таку цікаву звістку:

„Українська кольонія міста Чікаго й околиці своєю невсипущою муравлиною працею зробила те, що українське імя займає нині почесне місце між американцями. Ніяке американське свято, ніяка інша американська імпреза не відбувається, аби на нього американці не запросили українців. Ніякого міжнародного свята не святкують американці в Чікаго без українців.

Коли тепер запросили українців до участи в Міжнародній Всесвітній Виставці в Чікаго, яка відкривається у червні 1933 року, то деякі (легко догадатися котрі) репрезентанти народів запротестували проти того, щоби українців допустити до участи у виставці нарівні з державними народами. Більшість репрезентантів інших народів була за тим, щоби українців допустити до участи і з того вийшла така халепа, що американський уряд Всесвітньої Виставки в Чікаго був змушений звернутись до Вашингтону за вирішення цеї справи.

Вашингтон вирішив у користь українців. Справу українці виграли після довгих зусиль і трудів і **ми нині є одиноким народом в Америці без держави, якого уряд у Вашингтоні трактує як державний** нарівні з англійцями, німцями, французами й іншими державними народами. Це великий і важний добуток у наших змаганнях. Отже українці тепер мають право до участи у Всесвітній Виставці. Але українці міста Чікаго не всилі самі відповідно заманіфестувати український нарід на цій міжнародній Всесвітній Виставці. Це заманіфестування мусить відповідати нашому національному достоїнству і тому мусить бути зроблене спільно всією українською іміграцією, де вона не була би.

Цей наш добуток це не лише добуток льокальний, але всенародній. Мусимо всі підтримати своє культурне становище між чужими народами і як слід себе показати перед нашими приятелями як і ворогами, що український нарід заслужив на те становище, яке йому признали на Міжнародній Всесвітній Виставці в Чікаго в 1933 р.

У нас не сміє бути тепер ніякого вагання Всі сини і дочки України мусять стати тепер лавою та оборонити своє міжнародне становище. Бережімся, щоби не сказали про нас, що ми не доросли ще, щоби нас трактувати рівно з іншими культурними народами, та що ми лише купа крикунів, а більше нічого.

Тому треба кожному українцеві та українці самим стати членами цієї Української Всесвітньої Виставки в Чікаго і других до цього запросити. Членські вкладки по 1, 2, 3, 5, і 10 долярів. **Дохід з виставки іде на „Рідну Школу" в старому краю.**

Адреса: **Ukrainian Chicago World's Fair Exhibit· 2006 West Chicago avenue Chicago, Ill."**

Зеленосвятна радіо-програма в Ню Йорку.

З нагоди українських Зелених Свят приготовив гром. Мирон Сурмач, властитель Базару „Сурма" в Ню Йорку, дуже цікаву українську програму на радіо-стації в Ню Йорку на годину 9 рано. Менаджер стації виголосив наперед відповідну промову по англійськи і в ній вказав на народні звичаї на Україні з нагоди того свята.

Потім пішла вокальна й музикальна програма, а також і непередбачена патріотична промова. На музичну програму зібрав п. Сурмач побутові картини з південно-східних частин Галичини, починаючи від Мостів аж до Сокальщини. Там він відкрив українських дігтярів і один з них Занько з Бруклина, виголосив на радіо дігтярські кличі та співанки при розпродуванні дьогтю. Це в дійсності цікаві мельодії, мало кому відомі, а ще менше певне відомі подрібниці з життя дігтярів, передані прелеґентом.

Грала музика з Батятич кількома наворотами. Були це переважно мельодії загально відомі на цілім просторі України.

Мабуть менаджер захопився тими мельодіями, і відчув в них молодість-буйність, бо виголосив коротку промову з похвалами для української дівчини.

Спомини з визвольної боротьби в околицях Сокальщини та Равщини переповів п. Андрій Щигол, що недавно приїхав з краю.

Ця програма закінчила сезон Сурми на стації W O V, а дальші програми будуть передавані з якоїсь іншої америк. стації.

Праця самоосвітних гуртків у Львові.

I. Зїзд самоосвітніх гуртків молоді міста Львова.

Наша молодь приходить до пересвідчення, що не може серед нинішніх обставин, обмежуватись до освіти, яку дістає в школі і мусить доповнювати її власними силами.

У Львові істнує 8 самоосвітніх гуртків при читальнях „Просвіти"; всі вони розвивають незвичайно корисну роботу. Від 1928 р. істнує один гурток (на Богданівці), в 1929 оснувався другий (на Левандівці), у 1930 два дальші (на Сиґнівці і Замарстинові), у 1931 три (на Городецькому, Стрийському і Личакові), у 1932 р. почав працю осьмий з черги (на Знесінні). Разом обєднують вони сьогодні 359 членів (216 хлопців і 143 дівчат); щодо рівня освіти, то гуртки ці мають: 62 студентів унів., 131 середньошкільників, 113 ремісників, 53 інших (абсольвентів, молодих урядовців то-що). Гуртки ці відбувають періодично свої сходини раз у тиждень. За останній рік (від 1. V. 1931 до 1. V. 1932) відбули вони разом 207 сходин, на яких виголосили їх члени для своїх гуртків 163 реферати і 23 реферати для загалу громадянства у своїх читальнях, влаштували 15 свят-академій і 16 театральних вистав. Позатим один гурток дав 10 живих часописів, 2 стінні і 2 літографовані для своїх членів, а далі гуртки влаштували 23 ріжні прогульки, стількиж товариських забав та переводили збірки на загально-народні цілі (на „Просвіту", „Р. Ш." то-що). — Характер праці гуртків, що основується на добровільній самодіяльности членів, не дозволяє переповісти зовсім докладно досягнень праці гуртків самою мовою чисел. Ми не маємо ще точного мірила для тієї новітньої форми освіти так, як нема її для самостійної духової праці взагалі. Її міряємо не скількістю, а якістю — і тому голе число не може вповні її зясувати...

I. Зїзд самоосвітніх гуртків при львівських читальнях „Просвіти", що відбувся 29. VI. ц. р. в салі Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові, заслуговує на особлившу увагу. На ньому гуртки обмінялися спільним досвідом, поставилися критично до практикованих у себе метод, підібрати найкращі з них і задуматись над тим, як повести далі працю.

У зїзді взяло участь 110 членів самоосвітніх гуртків молоді і 27 запрошених гостей (усіх запрошених було понад 100).

Зїзд відкрив іменем Філії „Просвіти" ім. Т. Шевченка на місто Львів реф. самоосвітніх гуртків п. М. Дужий відповідною промовою та повитанням приявних. Опісля виголосили привіти: д-р Іван Брик від Головного Виділу Т-ва „Просвіта", д-р Карло Коберський від української кооперації, дир. Семен Магаляс від Філії „Просвіти" ім. Шашкевича на Львів-повіт та д-р Матвій Стахів від видавництва „Самоосвіта".

Зїздом проводила ділова президія, зложена з представників самоосвітніх гуртків, у такому складі: Остап Домбровський (Личаків), д-р Орест Маркіян Смішко (Знесіння), Омелян Матла (Городецьке), Евген Спольський (Богданівка) та Евген Лазор (Замарстинів). Вибрано теж почесну президію зїзду у складі: д-р Іван Брик, дир. Семен Магаляс, п-ні Наталія Дорошенко, п. Петро Петрик (голова Філії „Просвіти" на Львів-місто) та д-р Павло Коберський.

Після того виголосив реферат з доручення Філії п. М. Дужий п. з. „Сучасний стан самоосвітніх гуртків у Львові, їх діяльність та організаційні вимоги самоосвітнього руху". Референт кинув між іншим думку, що систему самоосвіти треба так наладнати, щоби її провідні напрями йшли через усі організаційні щаблі, від верху аж до низів, від централі через філії до читалень.

Опісля відчитали реферати: п. М. Мартин п. з. „Ідеї самоосвітніх гуртків", п. Іван Гнідець „Методи самоосвітньої роботи" та п. Наталія Дорошенко п. н. „Книжка в самоосвітній роботі". По кожному рефераті йшла оживлена дискусія.

На жаль не стало часу відчитати останній намічений у програмі реферат п. З. Котовича

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 12. ЛИПНЯ 1932.

СТ. ЛЕВИНСЬКИЙ.

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

СНІГ.

Midoto horemai takoku no hito ni
sue wa karasu no naki wakare.
Японська народня пісня.*)

I.

Співала. Її пальці доторкали, час від часу, трьох струн самісен**) а з уст добувалася орієнтальна пісня, хвилююча і незрозуміла, як крик нічної птахи. В її пісні повторялося заєдно одно слово, що звучало мов незаспокоєна туга: ю-кі... Вона співала про сніг.

Сиділа серед кімнати на великій, червоній подушці, вся в зеленому, квітистому кімоно, косо-ока, ніжнолиця і запашна, як східня казка. Про кого думало це обличчя, куди дивилися ці очі? Не вперше вже ставив я проте собі цей запит і не находив відповіди. Одно знав, зовсім певно: пані Мічіко була захоплююче гарною.

Вже здавна подобалася мені. Чи не з першого менту, коли ледве висіла з корабля, що привіз її з Ніппону до нас, ще вся сповнена тремтінням від вражінь нового, незнаного для неї світа, в уâчливим словом на устах і усміхом порцелянової ляльки. Я стояв тоді разом з Йошієм на порозі японського дому, куди приїхала автом разом зі своїм чоловіком. Тямлю її маленьку ніжку, як на хвилю замаячіла на ступені авта.

Потому неодної ночі зганяла мені сон з очей безшелеста зява пані Мічіко. Я простягав руки і тиснув її до себе, безпристрасну, мяку і безкрозну. Ах, ті уста, що з них спивав я зимно мармурової статуї! Вони давали хвилювання любови, що знайома тільки злочинцям і мрійникам.

Все це були мрії. Дійсність була зовсім інша.

Я сидів прикований до крісла перед шаховою дошкою, що над нею повисла нерухомо воскова голова проф. Суґімото. Так, я робив фатальні помилки, що дивували, здається, навіть дратували мого партнера. Але чи можна тому дивуватися? Всіми нервами я чув її присутність у кімнаті, як ходила навшпиньках, щоби нам не перешкоджати, або сиділа тихо у куточку, скриваючи від нас кожний свій рух, себе всю. Нераз думав я тоді над важливою проблемою як лишитися з нею віч на віч. І саме у час таких необережних роздумувань проф. Суґімото посував фігуру, або шахував мого короля, і я неминуче програвав партію. Тоді пані Мічіко дивувалася у свою чергу цим машинальним, вивченим здивуванням ввічливого дипльомата, а я думав про цю другу партію, важливішу від партії шахів — між нею і мною. Коли нарешті зможу хоч набалакати до неї без свідка? — думав я. Але проф. Суґімото був завжди з нами, чи так з нею і при ній, зі стереотипною усмішкою на устах, що наводила думок про ці старокитайські дереворити, до подробиць викінчені карикатури таємничих бонзів і поетів.

Моє вагання мучило мене, мені треба було зважитися на якийсь рішаючий крок, стратегічний плян, що прояснив би ситуацію і заспокоїв мою амбіцію і я пробурмотів одного квітневого ранку: — Я покажу пані Суґімото музей. — Правда, зайшов я несподівано і саме в момент, коли пан професор звик бавитися довгими вальонами чисел, що заступали йому все буйне і ріжноманітне життя.

Але мої сподівання не сповнилися. Проф. Суґімото зняв флегматично пальто з вішочка, і пані Мічіко вбрала його у нього, як малу дитину. Коли стояла так скромна і незамітна, зі спущеними вниз очима, пан професор зволив ласкаво промовити по японськи:

— Якби ми не пішли, булоб зле...

Це тільки дослівний переклад професорської фрази. Японська мова не знає слів у роді „треба", „мусиш", вони надто грубі для дипльоматів і те, що пан Суґімото сказав до своєї жінки і що звучало умовно і таємно, було у дійсності тільки звичайним приказом.

Цього дня не забуду до віку. Ми зайшли до Люврy. Все божеське з картин фра Анджеліка і дискретно-захоплююче Ботічелія стало для мене відразу нестерпне банальним. Пані Мічіко страшенне нудьгувала, а її вчений чоловік зносив по геройськи смертельну втому.

(Продовження буде.)

*) Не кохай дівчі чужинця, бо розлука стане тобі криком ворона.

**) Японський трьохструнний інструмент.

п. н. „Завдання молоді з вищою освітою в самоосвітніх гуртках“.

Зїзд вибрав комісію, котра опрацює думки референтів і дискусії та подасть їх у формі методольогічних вказівок усім самоосвітнім гурткам. До комісії входять: М. Дужий, М. Мартин, Я. Спольський, д-р О. М. Смішко та Е. Лазор; зі старших — дир. С. Магаляс та п-ні Н. Дорошенко.

Годиться замітити, що організатори зїзду влаштували невеличку виставку книжки з ділянки самоосвіти.

*

Цьогож дня в 8 год. вечором у салі Реміснячої Палати відбувся концерт самоосвітніх гуртків з участю міш. хору Левандівки і Богданівки та муж. хору зі Стрийського. Виступала теж струнна орхестра Левандівки і Личакова, дівчата з рецитацією з Городецького, п. Б. Ковальський зі скрипковим сольом власного укладу „Мрія“ та п. О. Согорівна зі сольоспівом. Усі точки, що були добре підготовані, робили якнайкраще враження. На окрему згадку заслугує остання точка концерту: „Ягілки“ на сопран і альт із хороводами, під дбайливим проводом д-ра О. Барвляка. Святочну промову виголосив п. Я. Спольський. Концерт лишив якнайкраще враження. Салю заповнила сама молодь. Зі старшого громадянства, поза деякими виділовими львівських читалень, усього дві-три одиниці.

М. Т.

З виборчого руху в Румунії.

Українські кандидатури в Мармарощині.

Українці в Мармарощині зробили виборчий пакт з національно-аграрною партією під проводом Октавіяна Гоги. Кандидують під його знаком: проф. Пушка Танасій, д-р Одовічук Іван (родом з Балківців коло Серету), о. Василь Понич, колишній парох в Сучаві й Тіміш Іван Калини.

Виборчі лісти в черновецькому повіті.

В черновецькім повіті зголошено 12 ліст. Ними є: 1. ліста націоналцараністична, 2. лібералів, 3. націонал-аграрна, 4. ліста молодолібералів, 5. ліста д-ра Лупу, 6. ліста т. зв. національної унії, 7. соціялдемократична, 8. жидівська, 9. ліста д-ра Дорія Поповіча, 10. ліста Кузи, 11. ліста консервативної партії і 12. ліста української хліборобської партії. — Українська Національна Партія заключила, як відомо, бльок з націоналцараністичною партією.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Спроба польсько-українського замирення в 1921 році.

У звязку з відомими ревеляціями гр. Лося в його брошурі п. н. „Про конструктивну політику на Черв. Русі“, яку реферовано своєчасно у нашій пресі та яка викликала у „Ділі“ відповідь през. д-ра К. Левицького і репліку гр. Лося, отримуємо тепер від о. мітрата Тита Войнаровського нижче наведені уваги, які друкуємо з огляду на їх безперечну історичну вартість, не входючи в оцінку політичних моментів та не торкаючись політичних висновків ш. Автора. — Ред.

В серпні 1921 р. звернувся до мене польський уряд з проханням, щоби я піднявся посередництва між польським урядом та українським урядом президента д-ра Е. Петрушевича у Відні. Польський уряд хотів у тому часі шляхом договору з урядом З. О. У. Н. Р. поладнати справу Східної Галичини. Він пропонував Східній Галичині широку автономію з тим, що лише закордонні справи і військо мали бути спільними. Всі кермуючі становища у всіх галицьких урядах мали бути обсаджені українцями, а лише їх заступниками мали бути поляки. Польський уряд хотів, щоби евентуальний польсько-український договір заключено під міжнародньою контролею і щоби його зареєстровано в Союзі Народів. Дня 30. або 31. серпня 1921 р. був я у Варшаві на авдієнції у польського міністра закордонних справ Скірмунта і мабуть дня 2. або 3. вересня 1921 виїхав я до Відня для порозуміння з українським урядом д-ра Евгена Петрушевича. Знаю з цілою певністю, що польський уряд дав польському послові у Відні Шароті письменну інструкцію, щоби він на випадок навязання польсько-українських переговорів заявив, що одинокою справою, яку польський уряд виключає від дискусії є справа суверенности Східної Галичини, а про всі інші справи можна дискутувати. На випадок, колиб д-р Евген Петрушевич згодився переговорювати, мав польський уряд вислати до Відня своїх повновласників, а вкінці польський уряд був готов дати гарантію тайности переговорів.

Приїхавши до Відня я представив справу моєї місії і всі вгорі наведені дані др-і Петрушевичові особисто та потім цілому українському урядові. Український уряд з обуренням відкинув пропозицію польського уряду про переговори. Він стояв на тому становищі, що на основі артикулу 91. договору в Ст. Жермен сувереном Східної Галичини є Найвища Рада і що тому не слід входити в переговори з польським урядом.

Я бачив, що мені мали за зле, що я піднявся згаданої місії і мало-що не вважали мене зрадником. Не зражуючися невдачею у Відні, представив я справу на засіданні Краєвої Національної Ради у Львові, прохаючи, щоби вона вплинула на зміну становища українського уряду, але і тут потерпів я повну невдачу, м[illegible] просто названо зрадником. Зі засідання вийш[illegible] я огірчений зі словами: „до двох літ переконаєтеся, яку дурницю робите, але буде вже запізно“. Так покінчилися спроби польсько-українських переговорів в 1921 р.

На закінчення подам кілька моїх завваг.

Чому я піднявся місії посередника у польсько-українських переговорах? Всупереч загальній українській опінії я оцінював песимістично політичне положення східно-галицького питання. По утраті державности і в Галичині і на Великій Україні, український нарід перестав бути реальним чинником світової політики, тимбільше, що я був переконаний, що по закінченні світової війни, наступить — бодай на якийсь час — стабілізація европейських відносин і що на конфлікти в скорому часі не заноситься. Віру в корисне для нас вирішення східно-галицької справи міжнародніми чинниками я уважав абсурдом з огляду на те, що довершені факти (заняття Східної Галичини Польщею) могли міжнародні чинники змінити лише при помочі збройної сили. Крім цього я вважав, що час ділає на нашу шкоду, а навіть на неправдоподібний випадок признання Східній Галичині суверенности, я не вірив в можливість істнування [illegible]ої держави між більшовиками та Польщею. З цих усіх причин я вважав корисним заключення під міжнародньою контролею вгорі представленого польсько-українського договору. Український уряд, а під його впливом краєві політики і український загал, зовсім інакше і невірно оцінював міжнародне положення східно-галицької справи і тому уряд відкинув польську пропозицію.

Грядучі події, а зокрема рішення Ради Амбасадорів виказали, що я зовсім правильно оцінював наше політичне положення і що моя поведінка була правильна. В 1921 р. Польща робила нам уступки з огляду на тодішнє своє трудне внутрішнє і міжнародне положення. На випадок заключення в 1921 р. польсько-українського договору і бодай частинного зреалізування його, ми мали би сьогодня зовсім інакші можливости нашого розвитку і зовсім інакші можливости боротьби проти евентуальних пізніших польських стремлінь обмежувати наші політичні і національні господарські права, набуті на основі польсько-українського договору, зареєстрованого в Лізі Націй. Згадані події з 1921 р. є для мене черговим доказом, що доля народів залежить у великій мірі від їх політичних провідників, від уміння передбачувати і від належної та вірної оцінки ними політичної ситуації

Львів, дня 3. липня 1932 р.

о. Тит Войнаровський

——o——

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 12. ЛИПНЯ 1932.

В. Л.

З ПОБУТУ У КРИНИЦІ.

Я був тут іще перед 25 літами. Криниця була тоді незначним купелевим місцем; австрійський уряд не дбав про її розвиток, бо мав світової слави Карльсбад та інші „бади“. Сьогодні змінилися обставини; польський уряд розбудував Криницю і вона займає вже тепер безперечно перше місце між купелевими заведеннями на терені Польщі.

Фреквенція гостей доходить до 30.000 річно, і якщо вдасться довертіти до горячого джерела в глибині 1200 метрів (як роблять надію геольоги), то тоді стане Криниця поважною конкуренткою навіть для самого Карльсбаду.

Вже тепер це справжнє місто, що має сотні препарних пансіонів і готелів, модерно вивінувані лазнички, одним словом европеізується. Кілька літ з черги мала Криниця з літників величезні доходи, але цього року відчуває загальну кризу.

Коли я в розмові з одним управителем більшого пансіону висловив подив з приводу скорого розвитку Криниці і великого числа гостей (що правда, в І. сезоні більшість були жиди), він відповів мені: „Не так тільки здається, загальна криза дітнула й Криницю дуже тяжко; перший сезон нам не удався і ця неудача коштує 750.000 зол. місячно!“

— Чи це можливо? — питаю.

— На жаль, [illegible] правда — відповідає мій знайомий — зараз докажу. Було тут 2.000 осіб менше як минулого року, в тім самім часі, а що кожний гість лишає в Криниці 12.50 зол. денно, то за місяць робить це ріжницю 750.000 зол. До цього додам, що ми винаймали пансіони перед 2—3 роками за добої коньюнктури, поплатили згори високе комірне, а цього року мало гостей; якщо й другий сезон не вдасться, то багато підприємств буде зруйнованих. На кожнім із нас шкіра терпне і тим треба пояснити, що ціни по пансіонах значно обнижено, бо хочемо бодай у частині себе рятувати.

І справді в І. сезоні можна було мати цього року ціле утримання в дальше положених вілях навіть по 6 зол. денно при 4 разовім харчі, а в ближчих по 8 зол., тоді, як минулого року платили в тих самих вілях по 8—12 зол. денно.

Переходимо понри костел: колись була в Криниці тільки невеличка, деревляна капличка, а нині стоїть при головній вулиці гарний, мурований костел. Входжу до середини. Було це в четвер, год. 8. рано. При 4 бічних престолах відправляють священики Сл. Божі, при головнім убирають епископа з Познаня, д-ра Адамського. Майже всі лавки і крісла повні, одні особи виходять, другі входять, щоби змовити бодай коротку молитву. По Сл. Б. епископ причащає, клякнуло разом яких 30 осіб, а св. Причастя розділюють що пів години, значить — багато літників приступає щоденно до св. Причастя.

У костелі зразковий лад, чистенько, ніде й пороху, аж любо.

Якби так наші оо. духовні з усіх трьох катедральних церков заглянули коли сюди, може би дещо варт було й у нас наслідувати.

У переднійку попрабивані друковані оповістки про час і порядок богослужень, сповіди тощо. При одній стіні бачу отворену шафку з книжками католицьких видань; на кожній книжці виписана ціна, але книжок ніхто не пильнує, тільки на картоні видруковане пояснення, щоби за вибрану книжку вкинути належність до скарбонки.

„Це вже культура — думаю собі, — видко книжки не пропадають“.

У найближчу неділю приходжу в год. 8.30 до костела, щоби вислухати Сл. Божої; людей у костелі стільки, що стоять аж на дворі і на сходах. Нема ради, треба чекати. По кожній Сл. Б. (відправляється 5 рівночасно, бо є тут 40 священиків) частина людей виходить, а ті, що стояли на дворі, дістаються до середини; згодом входжу і я з ними.

Почалася при головнім престолі т. зв. девятка. Костел виповнений по береги самою інтелігенцією; між ними чимало старшин, бо вони тут мають свою величаву санаторію. Багато осіб знаю з виджения, деяких уже особисто; вони з Варшави, Лодзі, Познаня, Катовиць, Кракова і інших міст. Впадає в очі, що не тільки пані, але й мущини моляться з книжечок; навіть якийсь підполковник, що стоїть біля мене, вийняв з кишені книжечку і молиться. На хорах співає якийсь баритон так ніжно благає долі для свого народу, що аж зворушує.

І ви негодні молитися, вважати на Службу Божу. Хоч нехоч лине думка до своїх, насуваються порівнання, а зокрема цей вищий старшина нагадав мені подію з часів війни.

В однім монастирі стояв відділ нашого війська; командантом був поручник. Ігуменя, свідома українка, гостить їх чим хата багата, нічого не жалує, бо то свої, навіть коней каже добре на годувати. Вкінці прийшов приказ відділу на фронт; ігуменя каже: „Пане поручнику, завтра буде у нас Сл. Божа за щасливий поворот вашого відділу з фронту, дайте наказ, щоби жовніри висповідалися і ви самі певно схочете скористати з нагоди у такій важкій хвилині життя...“ А він цинічно зареготався і відповів: „Мати! Таж з мене сміялися би не тільки мої люди, але й моя кобила!“.

І таке нераз бувало.

(Покінчення буде)

Розвязування філій і читалень „Просвіти“.

Інтервенція Президії Гол. Виділу „Просвіти“ у тернопільського воєводи.

В останніх днях червня і з початком липня ц. р. раз-у-раз приходили тривожні вістки до Гол. Виділу „Просвіти“ у Львові про розвязання чи припинення в діяльності філій Т-ва „Просвіта“ в Залізцях, Скалаті, Грималові і Борщеві, а далі численних читалень в районі чи то названих чи інших філій — усе на терені тернопільського воєвідства. Очевидно, що Виділ не міг бути байдужий на ті події, такі надзвичайні своїм розміром і прискореним темпом. В першій мірі старався провідати причини, щоби можна було доцільно реагувати й освітню організацію ратувати. Поруч з інформаціями з місць треба було теж засягнути потрібні інформації і з відповідального воєвідського уряду. Був вказаний поспіх. Тому Президія Гол. Виділу з директором канцелярії виїхали дня 6. липня до Тернополя для офіціяльної інтервенції у воєводи.

На підставі пересланого з місць матеріялу причиною розвязання освітніх організацій мали бути як казали урядові реляції — противдержавні виступи деяких кругів молоді, згуртованої в „Просвіті“, та найдені в читальнях і філіяльних бібліотеках видання, які є сконфісковані і мали бути доказом антидержавної, головно більшовицької агітації.

Інтервеніюючі вказали на цілу низку непорозумінь і безпідставности у закидах місцевих органів (старостів і поліції) та на незгідну з законом поведінку, коли за якенебудь нарушення закону карається не одиниці, а цілі установи. Зокрема звернули увагу на труднощі для виділів читалень і філій при розвідах, коли, ким і яка книжка сконфіскована, тим більше, що конфіската дуже часто наступає тоді, коли поважна більшість накладу, а часом і цілий наклад легальною дорогою розійшовся. Якби верховна воєвідська влада апробувала поведінку нижчих органів, то це значило би на практиці — внеможливлення української освітньої праці, унормованої статутом, що його мусить придержуватися „Просвіта“ у своїй цілій широкій діяльності й у всіх своїх організаційних клітинах. Після того воєвода заявив, що проти освітньої праці „Просвіти“ не виступає, тільки проти надуживання просвітньої організації для діяльности, яка з просвітньою працею не має нічого спільного, та зазначив, що всі поодинокі справи точно провірить і тоді щойно справу відкликів і дотеперішньої інтервенції полагодить.

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

Що діється в Українському Науковому Інституті в Берліні?

Я звязку з листом проф. д-ра М. Васмера, надрукованим у 150. ч. „Діла“ з 10. VII. 1932 р., довідуємося, з добре поінформованих кол, що „ненаукові впливи“, які у широких розмірах виявилися в проводі Інституту в 1931 р., виключили також працю молодого історика українських змагань недавньої доби — *д-ра Василя Кучабасистента цьогож Інституту.*

Справлення помилки. В першому реченні вчорашньої замітки під поданим вгорі заголовком зайшла помилка остільки, що проф. дра Васмера названо професором славянської фільософії, зам. славянської *фільольогії.*

Німеччина осягнула фінансово-господарську незалежність.

ЗАКІНЧЕННЯ ЛЬОЗАНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ.

Умова з Німеччиною підписана.

Льозанна, 9. 7. (П. А. Т.). В суботу закінчилася конференція підписанням умови з Німеччиною. Перший підписав умову Мекдональд, а опісля підписали ще представники 12-ьох держав, себто Англії, Бельгії, Франції, Японії, Німеччини, Польщі та англійські домінії. На умові видніє печатка міста Льозанни, якою вперше зміцнено умову між трьома швайцарськими кантонами Берном, Фрибургом і Льозаною ще в 1525 р.

Підписано без дискусії тексти таких документів: 1) умови з Німеччиною, 2) перехідні постанови щодо Німеччини, 3) резолюції в справі німецьких відшкодувань, 4) резолюції в справі середньої й східної Европи та 5) резолюції щодо майбутньої господарської конференції. Делегати Румунії, Югославії, Греції та Португалії, заявили, що хвилево ще не можуть підписати згаданих документів, бо не мали змоги їх перестудіювати і порозумітися зі своїми урядами. Вкінці провідники делегацій запрошуючих держав виголосили декларації, висловлюючи радість з успіху льозанської конференції.

МИР ЛЮДЯМ ДОБРОЇ ВОЛІ.

Льозанна, 9. 7. (П. А. Т.). Еріо у своїй промові на пленарному засіданні конференції заявив: Ми положили межі для поривів почувань. Кожна делегація оборонювала рішучо довірені собі справи. Зате вели ми дискусію з бажанням устійнити співпрацю і з метою усунути страхіття біди на світі. Збереження умов проклямували ми тому, щоби міжнародним зобовязанням дати гарантії, які мають умови в приватному житті. **Тому французи вислухали представників нім. народу, з яким бажаємо вдержати сердечні відносини.** Може вже завтра давний дух, що приніс так багато смутку, заатакує теж нашу працю. Тоді звернемося до прихильників цілого світа, аби його побороти. — **Мир людям доброї волі** — закінчив Еріо.

НОВА ЕРА СВІТА.

ЛЬОЗАННА, 9. 7. ПАТ. Канцлер фон Папен спинився у своїй промові над вагою льозанської умови для Німеччини, яка вже дефінітивно поладнала справу відшкодувань і кладе межі політичним сплатам. Томуто Німеччина вплатою 3 міліярдів марок причиниться до відбудови господарки світа і ця заплата не матиме характеру відшкодувань. Але передумовою відбудови є політична рівновага, яка вимагає, аби всі держави мали рівні права і рівні обовязки. Томуто надіємося, що праці льозанської конференції започаткують **нову еру в світі.** Опісля промовляли ще делегати Італії та Бельгії.

ПРОМОВА ФОН ПАПЕНА ДО НІМ. НАРОДУ

ЛЬОЗАНА, 9. 7. ПАТ. Канцлер фон Папен виголосив через радіо промову до нім. народу, в якій підкреслив, що в Льозанні радили над долею нім. народу і над майбутністю світа. Опісля канцлер змалював труднощі, з якими стрінулися переговори і вказав на страшні наслідки для Німеччини, якщо би конференція розбилася. Розбиття конференції спричинило би заломання господарського життя, зріст безробіття, фінансову крізу і загострення міжпартійної боротьби в Німеччині. Невирішення відшкодувань увалежнило би лише Німеччину від закордону, потягнуло би гострі міри супроти Німеччини і не довелоб до замирення між Францією та Німеччиною. Зате внутрішні і зовнішні політичні труднощі довелиб Німеччину над беріг пропасти. Після того канцлер спинився над осягами конференції. Метою льозанської конференції було скреслення відшкодувань, що теж осягнено. Від 1. липня ц. р. Німеччина необтяжена вже відшкодуваннями під ніяким видом. Плян Йонґа погребано і Німеччину звільнено від заплати 33-ох міліярдів, платних річними ратами по два міліярди марок. Зате зобовязання Німеччини, що повстали з мораторії Гувера до дня 1. липня ц. р. Німеччина признає та їх заплатить. Ці зобовязання збільшує сума 3 міліярдів марок, призначених на відбудову Европи. Німеччині привернено повну суверенність над німецькими залізницями і державним німецьким банком, себто створено нові основи для німецького кредиту, який є передумовою розбудови німецької господарки. Німеччина ніколи не признавала злуки між відшкодуваннями й воєнними довгами поміж заприязненими державами. Тому тепер в Льозанні не має нічого спільного з поладнанням воєнних довгів між европейськими державами і Злученими Державами. Зате в політичних питаннях льозанська конференція започатковує нову міжнародню еру. Вже нині в імені Німеччини — заявив фон Папен — домагаюся перед цілим світом, щоби німецький нарід у родині народів світа користав з рівних прав і рівних обовязків. Якщо нині ще не всі народи готові признати це право Німеччині, а головно в питаннях вини за викликання війни і свободи зброєння, то вже важним є те, що ці питання видвигнено перед форум світа. Але осягнена Німеччиною свобода в господарській ділянці життя доломоже нім. урядові вибороти теж політичну свободу рухів. Тому теж започаткована Німеччиною ліквідація господарських наслідків війни доведе лише до зміцнення миру. Під тим оглядом становище нім. уряду і народу є однозгідне.

ОВАЦІЇ МЕКДОНАЛЬДОВІ І ФОН ПАПЕНОВІ.

Мекдональд повер-
ЛЬОНДОН, 11. 7. ПАТ. Мекдональд повернув до Льондону в неділю, де ждали на нього секретар короля, віцепремієр Болдвін і члени кабінету та французький амбасадор Флеріо. Многотисячна товпа повитала висідаючого з вагону премієра Мекдональда з ентузіязмом.

БЕРЛІН, 11. 7. ПАТ. Теж німецьку делегацію, яка вернула в неділю з Льозанни, зібрана товпа повитала рясними оплесками і окликами „браво“.

ОСТАННІ ВІСТИ

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ СКРЕСЛЯЮТЬ ВОЄННІ ДОВГИ.

ВАШИНГТОН, 9. 7. ПАТ. З кругів державного департаменту повідомляють, що Злучені Держави радо повитають нові пропозиції европейських довжників щодо сплати воєнних довгів. В державному департаменті вдоволені, що в Льозанні осягнено нарешті порозуміння щодо відшкодувань. Тому теж уряд Злучених Держав радо сповнить свою обіцянку переведення чергової ревізії воєнних довгів. Але державний департамент бажає, аби европейські держави предкладали свої пропозиції кожна зокрема, бо Злучені Держави завжди склонювалися розглянути пропозиції своїх 15 довжників кожного зокрема.

ГРОБОВА МОВЧАНКА ЗАЛОГИ ПІДВОДНОГО ЧОВНА.

ПАРИЖ, 10. 7. ПТ. Рятункова акція видобути затоплене підводне човно „Promethée“ не увінчалася успіхом. Над затопленим човном кружляють рятункові кораблі, а водолази намагаються навязати контакт з затопленою залогою підводного човна, але безуспішно. І так водолаз з корабля „Артіліо“ через три години намагався навязати контакт зі залогою, але безуспішно. Залога мовчить. Цей звіт не здивував присутних на кораблі членів генерального штабу і маринарки, які не мають уже надії, аби залогу врятовано живою. Зате ця вістка пригнобила до решти мешканців пристані Шербурга, бо члени затопленої залоги походили майже всі зі Шербурґа.

НОВА МИТНА ТАРИФА В ПОЛЬЩІ.

Варшава, 9. 7. (П. А. Т.). Рада міністрів ухвалила вже проект нової митної тарифи, над якою тягнулися праці вже від 7-ох років. Дотеперішня польська митна тарифа основується на російській. Метою нової митної тарифи є забезпечення господарського розвою Польщі і тому теж нова митна тарифа бере під увагу суттєві вимоги рільництва та промислу. Нова митна тарифа обіймає біля 5.000 ставок, а тепер обовязуюча 1.800. Нова митна тарифа буде обовязувати щойно за рік від дня оголошення.

ЕПІЛЬОГ ТРЬОХ ПРОЦЕСІВ У ВАРШАВІ.

У Варшаві закінчилися в суботу 9. липня т. р. три процеси, які хвилювали публику сенсаційними подробицями відносин у Варшаві. І так з банди опришків, що гуляла довший час на передмістю Варшави на т. зв. „Керцеляку“, засуджено провідника банди Лукаша Семіонтковского-Тасемку, радного міста Варшави і члена ББС. (революційної фракції соціялістів) на 3 роки, 9 дальших членів цеї банди від 2 до 6 років, а решту звільнено. — Зате наглий суд у Варшаві засудив убийників Ґеттера обв. Соберая і Шмідта на досмертну тюрму. Теж убийника нач. Дембінського обв. Куявського засудив наглий суд на досмертну тюрму.

ПОЖЕЖА В ВОРОХТІ.

Шкода сягає до двох міліонів золотих.

В ночі з суботи на неділю повстала пожежа в державнім тартаку в Ворохті і спопелила його до тла. Шкода сягає двох міл. зол. Причини пожежі не устійнена. Поліція веде доходження. Пожежа спричинила паніку поміж літниками в Ворохті, а велика заграва пожежі притягнула багато літників.

СПОРТ.

МІЖДЕРЖАВНІ ЗМАГАННЯ.

ВАРШАВА. Польща—Швеція 2:0 (1:0).

МІЖМІСТОВІ ЗМАГАННЯ.

ЛЬВІВ. Львів—Варшава 1:1.
КАТОВИЦІ. Шлеськ—Львів 3:1 (1:0).
ЛОДЗЬ. Лодзь—Краків 3:2 (2:2).

А-КЛЯСОВІ ЗМАГАННЯ.

Змагання Україна—Сокіл II. не відбулися вчора й їх відложено на пізніше.
РЯШІВ. Ресовія—Лехія 6:1 (2:1).
СТАНИСЛАВІВ. Ревера—Бі[illegible] Орел 3:1 (2:0).

Біржа.

Львів, 10. липня 1932

Гроші.

Ам. долар 8.89—8.89.50, канад. долар 7.60—7.6[illegible], ч. кор. 0.26.33—0.26.50, фр. фр. 0.35—0.35.20, [illegible] 1.72.80—1.73.20, ф. шт. 32.20—32.50, лей 0.05—0.05.30, [illegible]

Золото: 20 кор. 38—38.50, 20 фр. 36—36.50, 10 р[illegible] 48.50—49, 5 кор 1.70—1.75.

Срібло: австр. кор. 0.33—0.33.50, 5 кор [illegible] фл. 0.90—0.95, руб. 1.45—1.50, коп. 1.10—1.20.

Допоможіть українському студентству!

Українському студентству і громадянству до відома!

Відозва Товариства Прихильників Освіти у Львові у справі придбання нових фондів для Товариства в часі ферій.

Як попередніх літ так і цього року в місяці вересні відбудеться прилюдна збірка у грошах і натуралях на „Фонд Допомоги Українському Студентству". Українське студентство, яке у величезній більшості є незаможне, особливо тепер, у часі господарської кризи находиться у скрутних положенні і масово звертається до Товариства Прихильників Освіти за поміччю. Наше Товариство вже від пяти літ несе нашому студентству як у краю так і закордоном матеріяльну і моральну поміч, даючи незаможним студентам і студентам позички на прожиття і на студії та удержуючи своїми фондами для студентства Академічний Дім, дешеву харчівню, читальню, передплачуючи пресу і т. д. Головним джерелом доходів товариства є прилюдна збірка, добровільні датки і субвенції. Однак ці фонди супроти потреб Т-ва показуються далеко невистарчаючими і тому Виділ Товариства звертається з горячим закликом до нашого громадянства, щоби масовим вступленням у члени Т-ва причинилися до побільшення його фондів. Технічним переведенням цих планів мусять занятися самі студенти, які перебуваючи в часі ферій по цілому краю, можуть приєднувати нових членів для Т-ва. В тій цілі Виділ товариства звертається у першу чергу до українського студентства, до українських студентських організацій і до поодиноких студентів, щоби у своєму власному інтересі: 1) творили по повітах збіркові комітети і повідомили негайно письмово канцелярію Т-ва (Львів, Супінського 21), скільки і на чию адресу виспати збіркові листи, щоби в той спосіб зараз по одержанні дозволу можна було приступити до збіркової акції. 2) подали імена і прізвища студентів, які займуться приєднуванням членів до Т-ва, щоби можна було вислати їм відповідні інструкції, членські заяви і повновласти. Виділ Товариства сподіється, що студентські організації і поодинокі студенти самі у власному інтересі займуться щиро цією справою і в той спосіб уможливлять Т-ву вести дальше успішно свою діяльність.

ЗА ВИДІЛ Т-ВА:

Д-р Вол. Старосольський, в. о. голови. *д-р Роман Зубик,* секретар.

ЧИ ФРАНКО ПОВИНЕН МАТИ НАГРОБНИК? Хто каже, що так, нехай пішле жертву до „Центробанку" на вкладку ч. 9003. (чекове конто ч. 143.467; дописати: „На будову нагробника Франка").

НОВИНКИ

— **В кожній українській хаті** повинен бути портрет з одинокого Укр. Арт. Портретового Заведення „Парнас" Львів, Богданівка 2 б. Мистецька праця. Ціни конкуренційні. 23 3—5

— **Конфіската „Діла".** Попереднє (150) число „Діла" підпало конфіскаті за три місця передової статті пос. д-да Степана Барана **„Поважне мементо".** Це вже 25-а конфіската нашого органу в цьому році.

— **Процес 32 українців у Познані.** Після масових трусів та арештувань серед українського студентства у Познані 23. та 24. IV. ц. р. опинилось за решіткою 32 українців. Усім закидають головну зраду. Слідство, яке вів слідчий судля Апел. Суду д-р Богуш, уже закінчене. Після слідства випустили на волю: 1) Бережанського Василя, 2) Ганушевського Мирона, 3) Гнідана Вол. Івана, 4) Крижанівського Петра, 5) Куницького Модеста, 6) Зарицького Данила, 7) Мальчика Данила, 8) Миндюка Ярослава, 9) Макаруху Осипа, 10) Никорака Юрка, 11) Оробця Волод., 12) Островського Вол., 13) Островську Ярославу Дарію, 14) Онищука Евгена, 15) Савчика Петра, 16) Савчинівну Меланію, 17) Старосольську Уляну, 18) Скочдополя Ромка, 19) Старолуба Вол., 20) Субтельного Богдана, 21) Рудевського Михайла, 22) Терлецьку Ольгу, 23) Сінківну Дарку, 24) Павлюка Василя, 25) Федорова Василя, 27) Яримовича Богдана. Всі вони будуть відповідати з вільної стопи і є віддані під надзір поліції. В тюрмі ще сидять: Пашкевичівна Лідка (головна обвинувачена), Гарасевичівна Леся, Гнатишак Нестор, Медвідський Теодор та Зощук Степан. Процес 32-ох українських студентів відбудеться у вересні або жовтні ц. р. перед окружним судом. Боронити будуть українські адвокати з Галичини.

— **VI. Унійний Конгрес у Велеграді** відбудеться цього року в днях 13—17 липня. Це буде ювилейний Конгрес, бо саме тепер минає 25 літ від хвилі, коли о. Стоян, тоді посол до віденського парляменту і будучий архиєпископ Оломунця, скликав уперше специялістів до Велеграду, щоби розважити можливости злуки відлучених церков з церквою католицькою. Цьогорічний Конгрес займеться специяльно справами авторитету Вселенських Соборів та порозуміння церкви у східних і західних отців церкви. На цю тему предложать реферати специялісти з ріжних національностей: еп. Д'Ербіньі, ректор Папського Східного Інституту в Римі, оо. Герман, Спачіль, Гордільо і Тишкевич, професори тогож Інституту; монс. Грівец, проф. університету в Любляні; о. д-р Йосиф Сліпий, ректор Духовної Академії у Львові; пп. Павловський і Квятковський, професори варшавського університету; ф. Дворнік, проф. унів. у Празі; п. Васіца, проф. теол. в Оломунці; оо. Бенедиктини Де Меестер (Рим) і Бавер (Мінтер); проф. Камбер зі Сараєва і д-р Вілінський, православний росіянин. На Конгрес прибудуть численні єпископи не тільки з Чехословаччини, але й із інших країв, а також представники вищого духовенства українського, польського та югославянського. Душею Конгресу є наслідник пок. о. Стояна, оломунецький архиєпископ Пречан. — Цьогорічний Унійний Конгрес був попереджений конгресом католицьких журналістів, що радив від 4. до 6. ц. м. в Оломунці. А в день св. Кирила і Методія (5. ц. м.) посвятив архиєп. Пречан нову римо-кат. церкву в Оломунці, що її збудовано головно його коштами. В посвяченні тої церкви, що є під омофором св. Кирила й Методія, взяло участь понад 20 тисяч осіб.

— **Поїздки наших єпископів за кордон.** Преосв. еп. д-р Іван Бучко виїхав зі Львова до Ужгороду на єпископську консекрацію Преосв. Александра Стойки. — Преосв. еп. д-р Микола Чарнецький брав ураз із почотом участь в Евхаристійному Конґресі в Деблині (Ірляндія), що саме закінчився.

— **З Українського Наукового Інституту в Берліні** повідомляють, що в салі 51 берлінського університету відбудеться в понеділок 11 ц. м. в 8. год. веч. реферат доцента віденського університету д-ра Ганса Коха на тему: „Схід і Захід як основа церковної історії східних словян"

— **Вистава Артура Шика,** яка міститься в салі львівської Біржі, буде замкнена в понеділок 11. ц. м. в год. 6 пополудні. Після того та сама окружна вистава переїде зі Львова до Трускавця й інших літнищ.

— **Остре стріляння** відбуватиметься на Замарстинові в днях 15, 22, 26 і 29 липня ц. р. Тому команда міста Львова повідомляє, що меж загроженої смуги для життя мешканців берегти будуть охоронні стежі. Стежі будуть видавати охоронні накази, яких слід придержуватися, аби не наразити свого життя.

— **Чи фабрика у Винниках перерве працю?** З Варшави прийшла вістка, що в найближчому часі перерве працю фабрика тютюну у Винниках, а навіть що вона буде зовсім знесена. Якби та вістка виявилася правдивою, то у Винниках стратить працю 700 осіб. Не диво, що серед робітників фабрики ця вістка викликала велике пригноблення. Варто замітити, що фабрика тютюну у Винниках — це найстарша фабрика на терені Галичини і продукувала колись найкращі сорти тютюну.

— **Мука для голодних.** Львівський воєвода д-р Рожнецький видав доручення, щоби для голодних в Турчанщині вислати більшу скількість муки. Для населення ліського повіту, яке, як відомо, живе у крайній нужді, велів воєвода вислати зі Львова якусь скількість соли і нафти.

— **Велика пожежа під Жовквою.** В пятницю, 8. 7. ц. м. передполуднем грізна пожежа охопила село Дерезню. Спопелили до тла 3 хати, 9 стоділ, 6 стаен, 3 шопи і 7 штук худоби. Вогонь повстав у стодолі погорільця Гриня Правтиви з невідомої причини.

— **Льозанна причиною самогубства.** Відомий банкир у Будапешті Моріц Беттельгайм, що наложив кілька днів тому руку на себе і згинув разом зі сестрою, вложив перед кількома роками своє майно, міліон долярів, в акції. Його діла, піддержувані мадярським урядом і уряд ждав на позитивні вислідки льозанської конференції. Коли прийшли перші вістки, що надій на успіхи переговорів там нема Беттельгайм застрілився.

— **Причини розводів у Злуч. Державах.** Число розводів у Злуч. Державах постійно зростає. Уряди поодиноких стейтів дають розводи з найріжнороднійших причин, нерідко дивоглядних і дробних. Пані Смарт із стейту Масачузетс домагалась розводу тому, що чоловік обкидав її мармелядою; пані Ріхтер з Евансвіль (стейт Індіяна) хоче розвестись із чоловіком тому, що він за багато читає біблію і не має часу продавати газети, з чого живе. Самуель Гільберт із Бостону жалується перед судом на жінку, що вона побиває його у джію-джітсу, після того, як він вивчив її цієї японської атлетики на те, щоби вона могла боронитись перед бандитами. Чимало причин до розводу дають суперечки наслідком гри у бріджа

— **В церкві Премудрости Божої оо. Студитів** у Кривчицях-кольонії, зараз за Личаківським двірцем, співатиме Службу Божу у вівторок 12. ц. м. (свято Петра і Павла) міш. хор радн. Купчинського. Початок Богослуження: 9. год. рано. Хто ще не був у тій чудовій церковці, має добру нагоду її оглянути, а при тому вислухати Сл. Божої і почути спів зразкового церковного хору

— **Кліматична станція для дівчат на Соколі** коло Підлютого. Збірка учасниць 27. VII., год. 12.30 на станції Брошнів. Збірка учасниць, що їдуть через Львів, 27. VII., год. 6.30 Львів, головний дворець у вестибулі. Відїзд зі Львова в год. 7.31 поїздом на Стрий. **Управа.**

—o—

З театру.

ТЕАТР НОВИН: **100% контра-Банди".** Виступи варшавського ревіо-оперёткового театру „Міньон".

Театр невеличкий, разом з балетом всього 12 осіб, але програму мав цікаву і добре виконану. На перше місце висуваються панове: **Черманський,** який є всестороннім актором і заповідачем, при чому незле наслідує Ярошого, та наш **Ярослав Давидович,** що мав на премієрі небуденний успіх у дотепних монольогах, пісеньках і скечах. Знаменито вміє він теж наслідувати Круковського. З жінок вибивається в першу чергу добра співачка п. **С. Таляріко,** а також п. Клімкувна і Ґжибовська.

З програми подобалися найбільше скечі: „Іменини Фонся", „Тісні черевики" і „Ґвалту, варіят", монольог „Весна" (у виконанні Давидовича), прегарні сольоспіви п. С. Таляріко і танці вдвійку та виступи балету Конферансієрку вів вправно п. Черманський. **І. Н.**

—o—

З кіна.

КІНО ПАЛЯС: **„Париські ночі".**

Фільма зроблена тільки на те, щоби показати чарівного Анрі Ґарра, який починає задовольнятись своїм зверхнім виглядом і двома-трьома пісеньками. Заголовок обіцює трохи за багато тим, що уявляють собі париські ночі з перцем і кількома смертельними гріхами. Це сентиментальна любовна історія з кількома краплинами гротески та легкого гумору.

КІНО КАСІНО: **„Льорель і Гарді і "Радіостанція В. П. Н."**

Два сіямські брати Льорель і Гарді викликують бурю сміху самими мінами та рухами. Вони випробували два „тріки": як оба не можуть погодитись на одні́м ліжку і як підбадьорують себе, коли оба перелякані. Ця нова комедія ще раз повторяє той мотив. „Радіостанція В. П. Н." — відомий 100-відсотковий американський сюжет із бандитом, що прикидається джентельменом. Усе булоб добре, якби ми не знали заздалегідь цієї наївної конспірації! **м. р.**

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Дня 6 липня ц. р. самбірське громадянство відпровадило тлінні останки до гробу емерит. урядника і бувшого старшину У.Г.А. бл. п. **Михайла Ґодзембу Кобилецького.** Покійний, ще за австрійських часів відзначався високим українським патріотизмом і кришталевим характером, за що довгі літа мусів перебувати далеко від родинних сторін, як у Вадовицях, Горлицях і Ряшеві. У трикутнику смерти на Великій Україні, як шістьдесятьтрилітний старець переніс Голготу страждань, а вернувши домів, хоча занепадав чимраз більше на здоровлю, не тратив ніколи бодрости духа. Гарячa любов до свого народу, жертволюбивість, чесноти і скромність це були головні риси його трудящого життя. Покійний був членом усіх місцевих товариств, а місцеве громадянство втратило у ньому свідомого громадянина-українця. Рідна земля, для якої жертвував труд й життя, нехай буде Йому пером. В. Й. П.!

Юлія Чмола, вдова по греко-католицькому священикові, пароховi в Завидчу, пов. Радехів, заснула в Бозі по короткій та тяжкій недузі дня 8. ц. м. в Сокалі, пов. Камінка Струмилова. Похорони відбулися в суботу 9. ц. м. в годині 5. вечором. В. Їй П.!

З нових книжок.

Публій Вергілій Маро: „ЕНЕЇДА“. В 2000-ліття народин поета з латинської мови переклав Михайло Білик. Стрий.

Не треба дивуватися учителеві, коли одного дня збирає його охота перекласти своїм учням віршованою мовою поета, до якого вони добираються через словник і граматичні форми. Навіть не зовсім поетичний переклад дає їм краще поняття про оригінал, ніж текст у незрозумілій мові. Може це мав головно на думці наш новий перекладчик Вергілія. Із його спроби видко, що він зробив велике зусилля, щоби знятись на рівень сучасної літературної мови. Але само зусилля не вистачає. Таки краще було не віршувати „Енеїди“ і зробити гарний поетичний переклад прозою, який можна було дати обтесати та обчистити із вульгаризмів, москалізмів і польонізмів.

Є таких смертельних гріхів у цьому перекладі сила. Наприклад постійно „ту“ (!) зам. тут, та зам. тебе, му зам. йому, на ню зам. на неї, мя, ревить (!) віл; москалізмів таких як стільки зусиль то стояло (!), потерявши, помрачив ум, супруга, пир на трапезах (бенкет за столами), обильний (щедрий, достатній), тронутий (зворушений, вражений), розпроділивши (?!), — ще більше польонізмів, нпр. завладне, на кпини, богобійний, нім (заки), навзнаки (горілиць), бутний, той потвор, звидять місця, зглядив зі світа, гоутня (галапасна) громада, грозяче нещастя, піткнувсь, ходить о ворогів, тама (гать), оціліє, страхали, паразити, збризганий кровю..

Усіх не спишеш в одній шпальті. Виправити такий ритмічний переклад — даремний труд. Крім ненаших слів, чимало наголосів хибних і самовільних.

Не згадуємо про самі „поетичні“ гріхи. Не вільно постійно перерізувати слів, що творять нероздільну ритмічну цілість з одного рядка у другий так, начеб поділ на рядки зовсім не істнував; не вільно постійно вживати „однак“, „відтак“, „щоб“ і „а“ та „але“... І вже зовсім погано коли такі „однак“ і „отже“ стоять у середині речення, згідно з препоганим впливом польської канцелярщини:

Ось приклад із І-ої пісні:

„З одного і другого боку дві скелі
Опорі (?) нависли, а щовби високі їх облаки ріжуть.
А попід тими щовбами розлилися тихії води.
А на обрію ліси мерехтять, а з гори темні тіни
Бір таємний зсилає. А на протилежному боці..“

Пять разів „а“!

Правил милозвучности перекладчик зовсім не знає. Переклад назагал ближчий до слів оригіналу, ніж до поезії. Учні, що вживатимуть його, засвоять собі з нього на жаль сотні неукраїнських слів і неправильних форм, яких не зможуть позбутись роками, так само, як їхні вчителі.

м. р.

——o——

Дописи.

КОМАРНО. **(Приготування до ювил. свята читальні „Просвіти“. — Вистава театру „Заграва“. — Заг. збори кооп. „Народня Спілка“).** Від кількох тижнів ідуть горячі приготування ювил. комітету до свята з нагоди 50-літнього істнування читальні „Просвіти“, яке відбудеться 21. ц. м. На це свято запросив комітет з уваги на намічений зїзд усіх комарнянців, яких адреси мав. Свято розпічне в год. 8. рано поминальне Богослужения за померших членів читальні. В год. 10. назначена святочна академія, в програму якої віійдуть продукції муж. хору, орхестра „Сокола“, вступне слово і декламація. Відтак запрошені гості і делегати переїдуть до саль Т-ва Задаткового на комерс. Вечером тогож дня влаштує місцевий амат. гурток у салі Т-ва Задаткового виставу „Невольник“. — Перед двома тижнями гостював у Комарні український театр „Заграва“ під режисерією О. Степового, який вставив тут 5 пес. Добре підготовлення кожної песи, як і гра артистів вдоволили вповні тут. публику, яку у величій части становило громадянство з околиць Комарна. Одну песу вставив цей театр також у селі Горожанна Вел. В кожному випадку цей театр лишив по собі в Комарні гарний спомин. Слід замітити, що польська публика формально бойкотувала цей театр, хоч давав він свої вистави в салі польського „Сокола“. Деякі з тих українців, що не ходили до театру, оправдувались, що всякі театрики, які гостювали передтим в Комарні, лишили по собі несмак; отже нічого дивного, що частина нашої публики ставилась з початку і до театру „Заграва“ з деякою резервою. — Дня 20. червня 1932 р. відбулись тут заг. збори спілки кооперативи „Народня Спілка“, яка тепер в часі господарської кризи ледви животіє. Причиною того менші торги, ніж давніше. Слід занотувати невідрадне явище, і саме, що переважна часть нашої інтелігенції з околиці купує товари у всяких Гольденбергів і т. п. Аж сумно часом глянути, як кожного першого дня в місяці чи перед якимсь більшим святом чи празником в околиці Комарна заїзджає візок від священика чи від учителя замісць перед кооперативу під крамнички всяких торжинців, забираючи відтам всякі товари. Оттак у практиці розуміють деякі наші люди клич: „Свій до свого“. Кожної хвилі готові ми служити іменами цих громадян. — **Комарнянець.**

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 9. VII. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·40 зол., за літру молока 19—20 сот., літру сметани 0·90 зол., за ... яєць 3·40—3·50 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Театр Новин.

Понеділок, 11. липня, год. 8.15 веч. 100% контра-Банди.

——o——

Кіна.

АПОЛЬО: „Знак на дверах“ (Род ля Рок, Бетті Бронсон і Віліям Бойд).
КАСІНО: „Льорель і Гарді“ і „Радіо стація В. П. Н.“
КОПЕРНИК: „Тайна Стамбулу“.
ЛЕВ: „Поклик молодости“.
МАРУСЕНЬКА: „Тайна Стамбулу“.
МІРАЖ: „Хатина дядька Томи“.
ОАЗА: „Як надійде північ“.
ПАН: „На заході без змін“.
ПАЛЯС: „Парискі ночі“ (А. Гара).
ПАСАЖ: „Легіон хоробрих“.
ПРОМІНЬ: „Любовниця гвардистів“ та „Сіти на мужів“.
СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.
СТИЛЕВЕ: „Трьох з бензинової стації“.
УТІХА: „Пімамські пірати“ (обі серії).
ХІМЕРА: „Любовна пригода“ (Альберт Прежан).

——o——

Закордонне радіо.

Вівторок, 12. липня 1932.

Ляйпціг (259,3) 20.00 Симфонічний концерт, **Гільверзум** (296,1) 10.40 Концерт солістів, 19.55 Концерт, **Міляно** (331,4) 20.30 Оперетка, **Штутгарт** (360,6) 21.40 Камеральна музика, **Гельзінгфорс** (368,1) 19.05 Форт. твори, **Гамбург** (372,2) 21.45 Грам. плити (Карузо), 22.20 Концерт, **Букарешт** (394,2) 20.00 Концерт, **Штокгольм** (435,4) 20.15 Вечір Вагнера, **Рим** (441,2) 20.45 Концерт, **Відень** (517,2) 20.40 Концерт, **Мінхен** (532,9) 20.10 „Ільзебіль“ драматична симфонія, **Харків** (937,5) 15.00, 16.00, 20.00 Концерт, 15.30 Грам. плити, **Ленінград** (1000) 14.30, 16.30, 19.00 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 14.00 Трансмісія з Берліна, **Париж** (1724,1) 20.00 Концерт.

Середа, 13. липня 1932.

Ляйпціг (259,3) Концерт, **Брно** (341,7) 20.00 Концерт, **Штутгарт** (360,6) 20.00 Опера, **Гамбург** (372,2) 16.30 Концерт, **Рим** (441,2) 20.45 Опера, **Відень** (517,2) 16.30 Концерт солістів, 19.35 Концерт, **Будапешт** (550,5) 20.30 Симф. концерт, **Харків** (937,5) 15.00, 16.30, 20.00 Концерт, **Ленінград** (1000) 14.00, 15.15, 17.30, 22.07 Концерт.

Оголошуйтеся в найстаршім укр. щоденнику „ДІЛО“!

Львівське радіо.

Вівторок, 12. липня 1932.

9.45 Служба Божа з Волоської церкви, 11.58 Час, 12.10 Пресові вісти, 12.20, 12.45, 15.10 Грам. плити, 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господ. комунікат, 15.40 Грам. плити і Сільва рерум, 16.40, 20.00 Трансмісія з Варшави, 18.00 Про велику і малу поезію, 18.20 Танкова музика, 18.55 Арії та пісні, 19.15 Всячина, 19.35 Прес. комунікат.

Середа, 13. липня 1932.

11.58 Час, 12.10 Прес. вісти, 12.20, 12.45, 15.10 Грам. плити, 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господ. комунікат, 15.35, 16.40, 20.35, 22.40 Трансмісія з Варшави, 16.05 Грам. плити і Сільва рерум, 19.15 Всячина, 19.35 Прес. комунікат, 20.00 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Висилається за післяплатою залізницею вишні в кошиках 25—30 кг. по 95 сот. за 1 кг. — Максим Даценко, Володимир, Понятовського 68. 36 2—2

Конкурс. Виділ Товариства „Бурса св. о. Николая в Перемишлі“ оголошує конкурс на приняття учеників середніх і вселюдних шкіл до бурси „Гімназійного Інституту“ на шк. р. 1932-33. Місячна платня в Інституті 65 зол., натомість місячна оплата в бурсі 55 зол. платна згори. На початку шкільного року оплата на інвентар в інституті одноразово 30 зол., а в бурсі одноразово 25 зол. платна при вступі. Бувші вихованці мають поновно внести подання. Ті, що мають довг за оплату не будуть приняті. Подання з долученою карткою на відповідь треба вносити до кінця липня ц. р. до: Управи „Українського Гімназ. Інституту в Перемишлі“, вул. Баштова ч. 34. На випадок приняття Виділ повідомить про це петента. 41 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПРОДАМ половину камяниці за 52.000 зол. Дохід нетто 5.200, вклад 33.000, мешкання вільне. Лісна 19, м. 15. від 3-ої — без посередників. 29 2—3

УЧИТЕЛЬКИ, доброї педагогічної сили (зредукованої або без посади) шукає від 1-го вересня до двох панночок (5 кл. і 2. кл. шкіл народніх) гр. кат. уряд парохіяльний Озерянка п. Зарудзе ад Зборів, куди проситься слати зголошення до 1. серпня, разом із заподанням умов винагороди та порученнями. 42 1—1

ДО ПРОДАННЯ дім з городом і господарськими будинками коло Жовкви. Зголошення до Адміністрації „Діла“ під: „Ціна 6.000 зол.“. 44 1—2

ВІЧНІ ПЕРА направляє дешево „Прецизія“ — Рутовського 10 (у брамі). 40 1-1

РУТИНОВАНИЙ концipient з 4-літньою практикою пошукує місця у адвоката від 1. вересня ц. р. Листи під „Солідний“ слати до Адміністрації „Діла“. 43 1—2

КОСІВ, пансіон „Вікторія“ (біля санаторії д-ра Тарнавського) поручає догідні кімнати. Пансіон окружений смереками і великим овочевим садом. Ліс і ріка побіч. Ціни дуже низькі. На бажання проспекти. 33 2—3

КОМФОРТОВИЙ покій кавалерський до винайму, Кватківка 11 а (бічна Зеленої).

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

1 доляра за кожну живу **блощицю** знайдену після переведення десинфекції газовою свічкою виплатимо негайно. Замовлення на свічки і десинфекцію приймає **Fumigatore-Cimex** ЛЬВІВ, КОСЦЮШКА 3. ТЕЛ. 107-59.

До Льондону, Парижа й Амстердаму корабл. „Косцюшко“ без пашпортів

15. серпня — 29. серпня 1932 р. Ціни білетів від зол. 450.— (усі білети по зол. 400.— виправдані).

З ОГЛЯДУ НА ВЕЛИЧЕЗНИЙ ПОПИТ ЗА ПРОГУЛКОВИМИ БІЛЕТАМИ, ОСОБЛИВО ДЕШЕВШИМИ, ПРОСИМО ВСІХ РЕФЛЕКТАНТІВ НЕГАЙНО РЕЗЕРВУВАТИ СОБІ КАБІНУ.

ЗАВВАГА: Резервуємо ще місця: „На пляжі“ 23. липня від зол. 575.—; „По морю півн.“ 5. серпня від зол. 600.—; „До Копенгагену“ 6. серпня від зол. 100.—.

Продажа білетів, резервовання кабін і точні інформації в бюрі:

ПОЛЬСЬКЕ ТРАНСАТЛЯНТІЙСЬКЕ КОРАБЕЛЬНЕ ТОВАРИСТВО ЛІНІЯ ГДИНЯ-АМЕРИКА — ЛЬВІВ, ВУЛ. НА БЛОНЄ 2, Тел. 10-29.

ФОТОГРАФУВАННЯ 50% ДЕШЕВШЕ НАЙНОВІШИМИ фотографічними моделями 1932 **АПАРАТІВ:** Zeiss-Ikon, Leica, Rolleiflex, Korelle, Cerot, Dolly, Rodenstock і інші.

НАЙСВІЖЩІ матеріяли: Плити — Плівки — Папері — Хемікалія. **ПОСПІШНЕ ВИРОБІТНЯ** аматорських робіт видає найліпші праці із добором матеріялів.

Фото-Радіо-Палас, Львів, пл. Марійська ч. 1 (дім Шпрехера).

Кривицю
чахотку
виснаження
лікує вітаміновий
ванневий
Biocalcol
Klawe.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.
СМІХ ЗЕМЛІ
Ціна 1·50 зол., з почт. перес. 2·10 зол.

Ширіть наш часопис!

АЛЬФОНС ДОДЕ
МАЦЬКИЙ
Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3.— зол., з почт. пересилкою 4.— зол.
Можна дістати в Адм. „Діла“.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видав Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.